

Lingua e literatura galega.

Unidade 11

O teatro entre dous séculos.

-Continuismo co teatro costumista ou histórico do XIX.

*Autores representativos: Xavier Prado Lameiro.

-O teatro nacionalista das Irmandades.

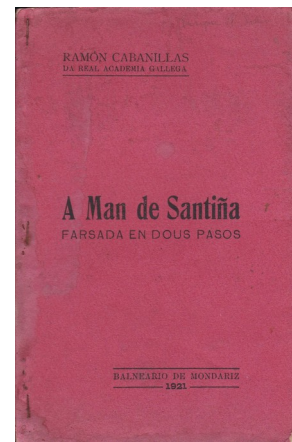
*Autores representativos: Lugo Freire, Cabanillas, Antón Vilar Ponte ou Leandro Carré.

A literatura no tempo das Irmandades.

- Destaca a figura de **Ramón Cabanillas** en poesía.
- En narrativa destacan as figuras de **Castelao**, **Otero Pedrayo** ou **Vicente Risco**.
- En teatro volve destacar a figura de **Ramón Cabanillas**, mais tamén a de **Lugrís Freire**.
- En ensaio trabállase sen descanso en materia política, histórica ou lingüística. **Antón** e **Ramón Vilar Ponte**.

O teatro das Irmandades.

- Inauguración do Conservatorio Nazonal de Arte Galego, *A man da santiña*, 1919.
- O teatro galego foi o instrumento ideal para espallar o ideario nacionalista.
- Novas temáticas: recreación de episodios singulares da nosa historia, reivindicación social.
- Novas formas: teatro cómico, infantil, ópera...

O teatro das Irmandades. Luguís Freire

- Animador da vida cultural e política da Galicia do seu tempo.
- Foi cofundador da Escola Rexional de Declamación (1903), da RAG, das IdF ou do PG.
- Obras representativas: *A Ponte* (denuncia o caciquismo), *Minia*, *Estadeíña*.

O teatro das Irmandades. Ramón Cabanillas

- *A man da santiña* (1919): os protagonistas son fidalgos.
- *O Mariscal* (1925): traxedia histórica en verso centrada na figura de Pardo de Cela (símbolo da rebelión fronte a Castela).

O teatro das Irmandades. Antón Vilar Ponte

- Fundador das IdF, no seu seo impulsou o teatro galego.
- O Mariscal* (1925)
- Tríptico* (1928): ataque ao caciquismo, emigración, crítica á superstición.

A Xeración Nós.

- Gran formación intelectual.
- Gran vocación pedagóxica.
- Renovadores do teatro galego: desvincúlase da función propagandística, confórmanse as pezas como un espectáculo total...
- Obras máis representativas:

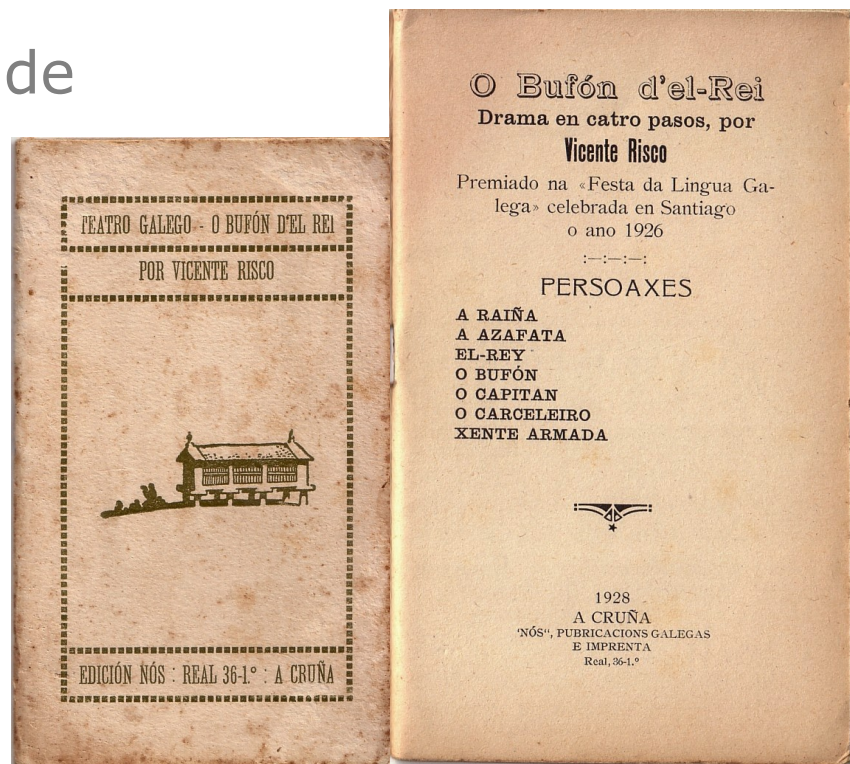
O bufón de El-Rei, A lagarada, Os vellos non deben de namorarse.

Xeración Nós. Risco

**O bufón d'El-Rei*, marcada polo simbolismo.

-Non estaba pensado para unha grande montaxe escénica.

Xeración Nós. Otero

**A lagarada, O desengano do prioiro ou Teatro de máscaras.*

-Recrea ambientes, espazos...

-Acoutacións moi elaboradas.

-Os personaxes poden ser: persoas, animais, cousas ou entes abstractos.

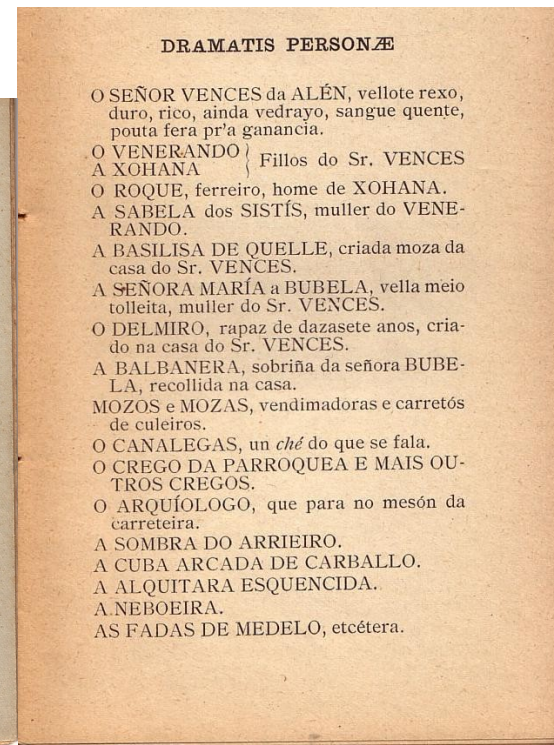
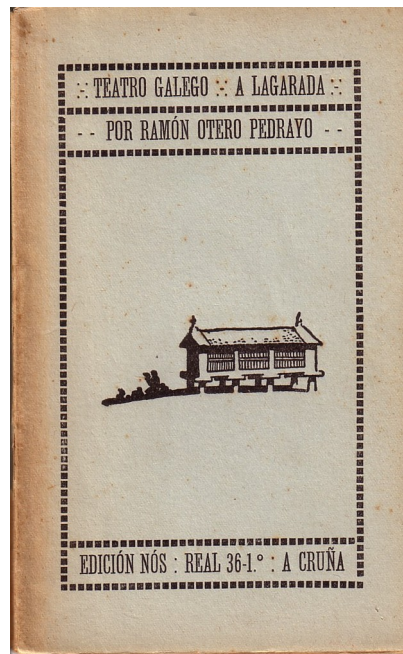
Xeración Nós. Otero

**A lagarada. Farsada trágica para ler*

-Presenta a sociedade rural galega.

-Acoutacións moi elaboradas.

-Os personaxes poden ser:

Xeración Nós. Castelao

**Os vellos non deben de namorarse*

-Sente predilección polo Teatro da Arte: orixinalidade, espírito popular, síntese de diferentes artes.

-Publicou a obra en Arxentina.

-Presenta tres versións do tópico drama do vello namorado dunha rapaza nova.

- “Obra imaxinada por un pintor e non por un literato”

O teatro das vangardas. Dieste

**A fiesta valdeira*

- Comedia protagonizada por un indiano rico que fora mariñeiro.
- Represéntanse as esencias dun mundo ameazado por unha modernidade mal entendida.
- Pola ambientación → tradición costumista
- Polos apuntamentos psicolóxicos → orixinalidade

